

תרגולת קרב להסתערות

מאת: גנ"ר ג'יימס ק. פראי

וזלתו, אבל ההלם הפתאומי של נפץ אטומי מידי האויב השתיק אף את מהירי-התגובה. במוחות המפקדים חלפו בזו אחר זו המחשבות — מי שרד בחיים, מה לעשות עתה, איך לקיים שליטה. השליטה. המילה הזאת נתקעה בראש: שליטה — עצמית — שליטה בכיתה — שליטה ברגשות — ושליטה באנשים.

המיקרופונים של מכשירי-האלחוט קורבו לפיות. משקרו המפקדים את התמונה שבתחום מראה עינייהם, הוברר להם כי עיקר הנזק החמרי נגרם לא בסמוך להם כי אם הרחק יותר לעבר העורף; אך המפקדים חש-נאמנה את הצורך בקיום שליטה אף באזור זה, אשר בו השפעת הנפץ התבטאה רק בהלם ובהפתעה-מהממת.

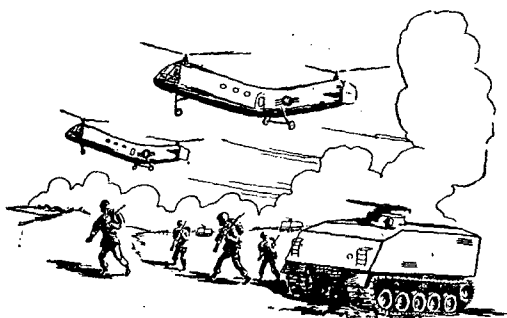
גם במרחק זה ממקום הנפץ נתעותו ונתעקמו חפצים ותנוחתם. כנפי כלי-הרכב העידו בעליל על פעולת ההדף. גם רגשות האנשים שובשו, אבל עדיין נתנו לתקנה. הגה כי כן ניתנה לחיילים הוראה להתפקד — איש אחרי איש, כיתה אחרי כיתה. והקולות של פרטים, כאן, "בסדר", ע"י עצם גוף

הנוף אפוף ערפל; במרחק מתמוזג הערפל עם עשן הפגזים המתפוצצים. הנוף כולו נע, או נראה כמתנועע, בהתפרש עננת-הקרב על פני המישור הנרחב.

באותו שדה-קרב עמדו אנשים לפעול. אבל בטרם יוכלו לעשות כן עתיד היה לקרות דבר-מה מתריד. ארגזי תחמושת שבורים פזורים היו על פני השטח. אנשי פלוגה רובאית הנכונה לקרב התקינו סופית את מלאי-הקדורים ותגורות התחמושת האחר-רונים. בטחונם וכושרם של החיילים והקצינים בלטו בדרך בה עשו התקנות הרגע-האחרון. רעם הארטי-לריה שלהם עודדם והמריצם לקראת התפקיד שנועדו למלא. היעד נראה רק כהר של עשן גועש. את עיקר הלחימה צריך היה לבצע על פני מרחק בן כ-2.5 ק"מ בלבד, והפלוגה היתה רק אחת מני רבות. שעמדו ליטול חלק במאמץ-זה. בעורפם של גדודי-הרגלים רבץ שריון, והרחק מאחורי השריון היו חיילים אחרים נכנסים להליקופטרים. המשימה ה-מיידית עתה היתה להבקיע אזור-הגנה ממוקש, כדי להטיל דרכו להתקפה את עוצבת-השריון. לאחר זאת צריכים היו כוחות הנעים-באוויר וכוחות הנעים-בשריון לרדג על פני מרחק — על-מנת ללכוד יעד מרוחק-מאד. גליונות נייד הכילו את הפקודה; שורות כתובות-מכונה פרטו את התכנית; הצלחת המבצע היתה מותנית בשליטה; ושליטה — היתה ענין התלוי באדם.

מפקד מחלקה הסתכל בשעונו, ואחרי כן נשא עיניו לעבר העשן שעל היעד. רשפיה-להבה סינורו לפתע את עיניו. שפעת-האור המעורר עטתה עליו מאחור, וגלי-הדף בעצמת-איתנים הטיח אנשים ארצה. גל החום השאיר את החיילים ללא אוויר לנשימה. נפץ-רעם הדהים את הנותרים בחיים, ולהבות מת-לקחות בעשב היבש לחכו את המתים.

הדומיה רווית-האימה שבאה עתה, השפיעה על מוחותיהם של החיים. כל איש רצה לשמוע קול

תרגולת-קרב להסתערות — אי אפשר בדעריה. היא חיונית לחיל-הרגלים שעה שהלו נאלץ להכנס לקרב באופן-פתאומי ועל-פני מקומות טרם הכירם — יהיה זה בקרב התקלות, או ברדתו ממסע-דייסות משוריינים, או בהגיתו מהליקופטרים. אכן, תרגולת-קרב זו עשויה לשמש בשביל כל סוגי יחידות-רגלים, בכל טפוסי לוחמה — בין בוו "הרגילה" ובין ב"אטומית". (משפטים מסכמים מאת גנ"ר ג'יימס ק. פראי.)

נעִימָתָם הָאִישִׁית, הוֹסִיפוּ כוֹחַ לַרְבִּים. הָאִימָה פָּתָהָה. כָּכָל שֶׁהוֹכִיחָה סְקִירַת־הַמַּצֵּב כִּי הַנֹּזֵק שֶׁנִּגְרַם בְּאֶזְרוֹ הַזֶּה לֹא הָיָה רָב.

חֲלָפָה חֲצִי שָׁעָה שֶׁל הַתַּעֲסָקוֹת וְשֶׁל הַקְּעָרָכוֹת אִי־דוֹאוֹת, וְהָחֵל מֵתִבָּרֵר כִּי חֲסֵרָה לְאֹיֵב עֲצֻמַּת־תְּנוּפָה מִסִּפְקָת כְּדֵי שִׁיכּוֹל לְתַקּוֹף וּלְנַצֵּל אֶת תּוֹצְאוֹת הַנִּפְעָל־הָאֶטוּמִי שֶׁלּוֹ.

הַפִּיקוּד הַכְרִיעַ: לְבַצֵּעַ אֶת הַהִתְקַפָּה כִּמְתוּכָנָה, עַל אֵף הָאֲבִדוֹת שֶׁנִּגְרַמוּ עָיִי הַמַּהְלֹמָה־הָאֶטוּמִית שֶׁל הָאֹיֵב. מֵרַגַּע זֶה שֶׁאֵף כָּל מִפְקֵד־מִשְׁנָה לֹהֲשִׁיג וּלְקִיִּים מִידֵּת שְׁלִיטָה הַדּוּקָה כָּכָל הָאִפְשָׁר.

הַרְגַּע בּו חִיּוּנִית הַשְּׁלִיטָה

שָׁעָה שְׁמוֹטלוֹת יַחֲדוֹת לִקְרָב — הַשְּׁלִיטָה הָיָה אוֹתוֹ גּוֹרֵם בֵּין הַגּוֹרֵמִים קוֹבְעֵי־הַתּוֹצָאָה אֲשֶׁר הִפְתֵּרוּן לוֹ קֶשֶׁה בִּיטוֹר, אֵךְ עַם־זֹאת הוּא גַם הַחֲשׁוֹב שֶׁבָּהֶם: לְהִנְחִיז וּלְפַקְדוֹת הַמּוֹצָאוֹת בְּמִשְׁךְ שְׁלִב־הַקְּרָב לֹא יִכּוֹלָה לְהִיטֵל, בְּעוֹצָבוֹת וּבִיחִידוֹת גְּדוּלוֹת, אֲלָא הִי שִׁפְעָה מוֹגְבֵּלָת בִּלְבָד. אוֹלָם בְּכַתָּהּ, בְּמַחֲלָקָה וּבְפִלּוּגָה אֵף פְּעוּלַת הָאֹיֵב מִשְׁפִּיעָה אֶת הַשְּׁפַעְתָּה עַל מִתָּן פְּקוּדוֹת וְאוֹתוֹת וְלַעֲתִים קְרוֹבוֹת מוֹנֵעַת הִיא בַּעֲדוֹ אוֹ מַגְבִּילָה אוֹתָן חֲמוּרוֹת.

הַזֶּמֶן הַקְּרִיטִי בִּיטוֹר הֵנוּ הַרְגַּע בּו שְׂרַשְׁרַת הָרֹר־בָּאִים הַקְּדָמִית בִּיטוֹר מַגִּיעָה לִידֵי הַתִּנְגְּשׁוֹת סוֹפִית בְּאֹיֵב. וְזֶה אוֹתוֹ פְּרָקִיזֶמֶן בְּהַתְּמוּדוֹת בּו תְּלוּיָה הַהֲצִלָּה בְּכָל חֵייל וְחֵייל הַמִּפְעִיל עַד לְקֶשֶׁה יִכּוֹלָתוֹ אֶת יוֹזְמָתוֹ הָאִישִׁית. הַחֲשָׁפוֹת לִלְצוֹרֵךְ — מִשְׁמַע אֲבִדוֹת לֹא־תוֹעֵלָה. אֲנָשִׁים נָעִים קְדִימָה לְהִרּוֹג אוֹ לְהִיחָרֵג; וְזֶהוּ הַרְגַּע בְּקִרְבּ בּו נוֹשְׁאוֹת אֶת שִׁכְרָן תְּכִנּוּיֹת שֶׁהוֹבְגוּ כֹּהֲלָכָה וְאִימוּנֹה־הָאִישִׁי שֶׁל הַלּוֹחֵם.

הַצּוֹרֵךְ בְּאִימוּן לִקְרָב

בַּעַת הָאִימוּן הַמְכִּין לְקִרְאָת קְרָב, הַכְּרָחִי לִלְמַד כָּל חֵייל מֵהָ מוֹטֵל עַל הַכִּיתָה לַעֲשׂוֹת בְּכָל אֶחָד מִמִּצְבֵי־הַקְּרָב הַשּׁוֹנִים. כְּדֵי לְהַשִּׁיג זֹאת, צָרִיךְ כָּל חֵייל לִלְמֹד לְהַעֲרִיךְ אֶת מְלֹא הָעֲצָמָה וְהִיכּוֹלָתָהּ שֶׁל כְּלִי־הַנֶּשֶׁק שֶׁל הַכִּיתָה, וְכִיצַד נִיתֵן לְתַפְעֵלָם תַּפְעוּל מוֹעִיל בִּיטוֹר. יֵתֵר עַל כֵּן, יֵשׁ לִלְמַד כָּל חֵייל אֶת אֲרָגוֹן הַכִּיתָה, כִּיצַד הַחֲלָקִים הַמְּהוּיִם כָּל מַחֲלָקָה מִשְׁתַּפִּים פְּעוּלָה בְּקִרְבּ, וְכִיצַד מִשְׁפִּיעִים פְּנֵי הַקֶּרֶקַע עַל הַתִּמְרוֹן. הַמְּטָרָה הַסּוֹפִית בְּאִימוּן־הַמְכִּין שֶׁל הַכִּיתָה צָרִיכָה לְהִיטֵל: לְפָתַח אֶת הַיְדִיעָה, הַחוּשִׁים וְכוֹשֶׁר־הַתָּאוֹם שֶׁל כָּל חֵייל עַד לְרֵמָה הַמֵּאֲפָשֶׁרֶת לִיחִידָה לְבַצֵּעַ אֶת שֵׁלֵב הַהִסְתַּעְרוֹת שֶׁבְּהִתְקַפָּה לִלְא סִיוֹעַ פְּקוּדוֹת וְאוֹתוֹת. מִנְקוּדַת הָרָאוֹת שֶׁל הַתּוֹחֲלָקָה, הָרִי גִפְרִסוֹת הַכִּיתוֹת — לְפִי פְּקוּדוֹת אוֹ אוֹתוֹת — אֵל

גִּזְרוֹת הַפְּעוּלָה שֶׁל כָּל אֶחָד מֵהֶן, וּמִכָּאֵן וְאֵילֶךְ מוֹנֵעַת־קְדִימָה כָּל כִּיתָה בְּכוֹחַ יוֹזְמַת מִפְקֵדָה, וּבְכוֹחַ חוּשִׁיהֶם וְתוֹקְפָנוֹתָם הָאִישִׁית שֶׁל אֲנָשִׁיָּה.

לְגַבִּי אֲלֵה — אֵינִי הַבְּדֵל רַב בְּעוֹזֶרֶת אִיזוֹה אֲמַצְעִים הַגִּיעַ הַחֵייל עַד אֵל עֲמַדַּת־הַהִיעָרָכוֹת שֶׁלּוֹ לְהִתְקַפָּה: — בְּרַגְלָהּ, בְּמִסְעֵי־גִיטוֹת־מְשׁוֹרֵקִים, בְּמִשְׁאִית, בְּהִלְיָקוֹר פֶּטֶר אוֹ בְּמִטּוֹס־קָל.

יַחֲדוֹת, וְלֹא יַחֲדִידִים, הֵן הַמִּנְצָחוֹת בְּקִרְבוֹת. גְּבוּרָה מִסִּיעֵת לְנִצְחוֹן, וְעוֹזֵרוֹת הַכְּרָחִי הֵנוּ; אוֹלָם אֵין אֱלֹה אֲלָא בְּחִינַת גִּידִים וְשִׁרְיָרִים שִׁישׁ לְמַתָּם עַל הַשֵּׁלֶךְ שֶׁל „עֲבוּדַת־הַצֹּת“, אֵי אִפְשָׁר לִזְכוֹת בְּקִרְבוֹת עָיִי אוֹמְצִירוֹחַ וְתוֹ לֹא.

בְּסִפְרוֹת־הָאִימוּנִים מְקוּבֵּל לְהַבְלִיעַ עוֹבְדָה זֹאת, וְהַהֲדַרְכָּה בְּקֶשֶׁר לְשִׁלְבִים הַסּוֹפִיִּים שֶׁל קְרִב־הַמַּגַּע, הַמִּצְוִיָּה בְּסִפְרוֹת זֶה, מִסְתַּכֶּמֶת לַעֲתִים קְרוֹבוֹת מְדִי בְּאִמִּידוֹת „כְּלָלִיּוֹת“־סִתְּמִיּוֹת. הַעֲדָרוֹ שֶׁל תָּאוֹר בְּרוּר וּבּוֹלֵט לִכְךָ, לְמַה יֵּשׁ לַצִּפּוֹת בְּשִׁלְב־לְחִימָה זֶה; וְכֵן הַעֲדָר הַסִּבְרָה מְפוֹרֶטֶת בְּדִבְרֵי שִׁטוֹת־הַדְּרָכָה מִצִּיאוֹר־תִּיּוֹת יוֹתֵר, נוֹבְעִים בְּרֹאשׁ־וֹרָאשׁוֹנָה מִן הַקּוּשִׁי לְמִצְוֹא מִלִּים כְּדֵי לְתַאֵר בְּדִיוֹק מֵה קוֹרָה בַּעַת הַפְּעוּלָה בְּאוֹתָהּ רִצּוּעָה צָרָה שֶׁל שִׁטָּה־הַפֶּקֶר.

מְרִבִּית הָאֲנָשִׁים שֶׁנִּתְּנָסוּ בְּשִׁלְב זֶה שֶׁל קִרְב הִיוּ טוֹרָאִים, וּמִכִּים, רַק מַעֲטִים מֵהֶם נִיטוּ לְתַאֵר מֵה מִתְרַחֵשׁ, אוֹ לְהַצִּיעַ נוֹהֲלֵי־הַדְּרָכָה מְשׁוֹפְרִים. מְרִבִּיתָם קִיבְּלוּ עֲלֵיהֶם אֶת הַשְּׂגָרָה־הַמְּקוּדֶשֶׁת הַצְּבָאִית, לְפִיָּה חִיִּיבִים חֵיילִים לְהִתְנַסּוֹת תַּחֲלִילָה בְּקִרְבּ, בְּכִדִּי שִׁיכּוֹלוּ לַעֲשׂוֹת כִּיצַד לְנַהוֹג בּו בְּתִבּוּנָה. יֵשׁ אִמָּת בְּמִסְקָנוֹת כְּאֵלָה, אֲבָל אֵין סִיבָה לְהֵאֱמִין שֶׁלֹּא נִתֵּן כָּלֵל לְלַטֵּשׁ וּלְשַׁכֵּלֵל אֶת נוֹהֲלֵי־הָאִמּוּן וְהַסִּפְרוֹת־הַהֲדַרְכָּתִית עַד לְמַדְרָגָה בְּהִיּוֹת הַחֵיילִים מוֹכְנִים הַכֵּנָה טוֹבָה יוֹתֵר לְתַאֵם אִשְׁוֹת־נוֹעָה בְּמִשְׁךְ אוֹתָם רִגְעֵי־הַקְּרָב הַנִּסְעָרִים הַקּוּדָמִים לְהַגִּיעַם עַד אֵל עֲמַדַּת־הָאֹיֵב מִמֶּשׁ — הַכֵּנָה, שֶׁחֲגִבִּיר אֶת יִכּוֹלָתָם לְהַשִּׁיג נִצְחוֹן.

כָּל תַּלְמִיד בֵּית־סֵפֶר רֹאֵה צִיּוּרִים מֵהַתְּקוּפָה ה־קוֹלוֹנִיָּאלִית שֶׁבְּדִבְרֵי־יָמֵי אֲרָחָב, הַמִּתְאַרִּים חֵיילִים בְּרִיטִיִּים מוֹכְסִים עָיִי גִיטוֹת צִרְפִּתִּים וְאִינְדִּיאָנִים, שֶׁנִּיִּצְלוּ אֶת פְּנִי־הַקֶּרֶקַע וְעִלּוֹת הָעֲצִים כְּדֵי לְהַעֲלִים אֶת תְּנוּעוֹתֵיהֶם. וְהֵנָּה, הַנִּצְחוֹן בְּשִׁדְה־הַקְּרָב הָאֶטוּמִי גַם הוּא דוֹרֵשׁ שִׁינָּהּ בּו לְמַעֲשֵׂה לְפִי אוֹתָם הָעֲקֵרוֹנוֹת עֲצָמָם.

הָאִימוּן הַנוֹכַחִי בְּקִלְעוֹת וּבְטַקְטִיקָה אֵינוֹ מִצִּיאוֹר־דִּיּוֹ. מְרִבִּית הַקְּצִינִים וְהַחֵיילִים הַצִּעִירִים שֶׁבְּחִיל־הָרַגִּלִּים אֲשֶׁר הִגִּיעוּ לִידֵי הַשְּׁתַּחֲפּוֹת בְּקִרְבוֹת לּוֹמְדוֹ לְפָנֵיכֶן לִירוֹת יִרְיָה־מְדוּקֶקֶת, בְּמִטְחָר־רֹבִיבִים, וּלְפָגוֹעַ

סוללת־דרך חשופה, קרוב ל־500 מ' אורכה, ביוניק אחד. אבל הריצה הממושכת מול־פני אש הנשק־הקל והמרגמות של האויב, נתגלתה כמאמץ קשה־מדי בשביל מרבית האנשים. רק קומץ מאנשי פלוגה ז', בהנהגת קפיטן ג'ון סאולס, בצעו את היוניק הראשון, הגיעו לקצה המערבי של סוללת־הדרך והחלו מת־פרסים... אחדים מן האחרים, שהיססו בדרכם, נפגעו על גבי סוללת־הדרך החשופה. האבדות הראשונות הגבירו את ההיסוסים, וסוללת־הדרך כוסתה יותר ויותר בהרוגים, פצועים ונעדר־רצון להתקדם".

כל עוד נמשכת התנועה קדימה — ותהא איטית כאשר תהיה — מובטח הנצחון. מהירות, ההתקדמות של יחידה — תלויה במידת התנגדות האויב. בהתקפה מתואמת, ומתוכננת־בקפידה, שומה על חיל־הרגלים למצות עד־תום את יתרון החפוי שמעניקה לו אש הארטילריה והמרגמות. לנוע בצמידות אל אש־מחפה

ממרחק מאות מטרים, במטרות אשר גדלן הנו רק חלק־מה מגודל גופו של אדם. כמעט בעת־ובעונה אחת אומנו הם לקרב אל האויב ולהכנס עמו בקרב־במהודק — במצב־גוף זקוף, מבלי שיקבלו הסבר הולם כיצד יוכלו, בינתיים, למנוע את האויב מלהרגם. שמים דגש על האש המסייעת כעל אותו גורם אשר יאלץ את האויב להיכנס למחסה עד לכשישטף ע"י כחותינו המתקדמים; אבל בסתירה למגמה זו בה־דרכה, יש וממעטים בערך אש־הרובים ואש הארטי־לריה האויבת.

מתוך התמונה־בכללותה של הדרכה ואימון מוד־ק, בבהירות, הצורך בתיאום האש והתנועה, שני עקרונות חייבים הרגלים־הלוחמים לזכור בנועם, דרך אזורי אש נשק־קל עזה, לקראת קרב־במהודק עם האויב והם כי:

א. צריך שרק מספר אנשים מינימלי יחשוף עצמו בעת ובעונה אחת;

ב. עצמה מכסימלית של אש־מכוונת צריכה ל־חפות על רגלים מתקדמים.

יש לחזק את החיילים כסדרם יכנסו לקרב לעתים קרובות תשמע מפי מגוסי־קרבות כי "הקרב — הוא סיכום־החשבונות", וכי "הגייסות צריך שיריחו תחילה ריח־דם". כוונתם האמיתית היא, שאנשים המוטלים לקרב, גזירה עליהם שילמדו בדרך התנסות־קשה ואבדות. כותב שורות אלה חולק על הנחות כגון אלו. אמת היא כי באמצעות אימונים אי־אפשר להכין הכנה שלמה את כל אורחם־השכלי של החיילים לעמידה בפני מחץ רשמי־הקרב; אולם ניתן ללמדם — באמצעות תרגולות חזרות־על־עצמן וגשנות — כיצד לתאם את מאמציהם, כך שכל חייל יוכל לנוע מתוך בטחון המבוסס על ידיעה מה עומדים לעשות חבריו ליחידה, וכיצד מעשיו הוא משתלבים בתמונת הפעולה כולה.

"את הבטחון יש לחפש קדימה"

אסור להפריז בהדגשת הצורך במהירות־הקצב בעת ההתקרבות לאויב, אולם יש ויש לנטוע בנפשו של כל חייל את ההחלטה־הנחושה להתקדם בכל־מחיר. בהתקדמות צורך הוא כי תמיד ימצא משהו נע קדימה בין ווחל או בין רץ. אכן לא קל להגשים זאת בקרב — כפי שמעידה הדוגמה הבאה מן הלחימה בגורמנדיה ביוני 1944:

"נאמר לחיילים כי יהיה עליהם לעבר על־פני

(*) מתוך: "מחוף יוטה לשרבורג" בהוצאת מחלקת ההיס־טוריה של מיניסטריון־המלחמה בארה"ב.

אבידות־חינם

וכה כתב המחבר מתחת לתמונה זו בספרו:

במשך מלה־עיהשניה אבדו לחיל־הרגלים האמריקאי יותר מ־100,000 איש שנהרגו בקרב. רובם של אלה מסרו את חייהם באיזור המצומצם־בעצם שבו מתרחש הקרב־מקרוב שבקו־החזית הקדומניים ביותר; ומאלה הלכו אלפים לעולמם מחמת־שלא לומדו אותה תורת־מעשה של פעולה־בצות־וב־משותף אשר ידיעתה — היא המקנה לאדם סיכוי לצאת חי מקרב כזה. מגמתו של הספר "תרגולת־קרב להסתעדות" היא לסייע לכך כי בעתיד יפחת מספרן של אבידות־חינם אלו.

הוראות מפורטות. אכן אמת היא שהקרב הוא: "סיכום-החשבון". לעתים קרובות אין פנאי למתן הסבר, פקודות בע"פ, או אותות-שדה מוסכמים. אם האימון המכין לא נקלט לפני הקרב — ישלמו החיילים בעד כך בחייהם.

כל ותיק-קרבות מלומד-נסיון יודע כי האחוזה הגדול ביותר מכלל קרבנות מלחמת העולם ה-II ומלחמת קוריאה נגרם ב-500 המטרים האחרונים שבהתקדמות לקראת האויב. חלק ניכר מאיבודות אלה נגרם ב-אש ארטילריה ומרגמות; אבל תמיד אפי-שר להפחית את הקרבנות, כאשר לכידת עמדות מתבצעת במינימום של אבוד-זמן. כאשר יחידות-מתקדמות נצמדות לקרקע בבקשן מחסה — ובדרך זאת הן הופכות למטרות לארטילרית האויב ולמרגמותיו — תקרינה תמיד אבדות שלא-לצורך. את הבטחון יש לחפש קדימה.

לקח-לוחמה מנסיונו האישי של המחבר

הדוגמא שלהלן ממחישה על שום מה כה חיוני אימון בנוסח-צות:

"היה זה בסך-ביאגו, באיטליה, ב-20 במאי 1944 — בעת שגדוד גרמני היה מנסה להשתות ולשפש את המרדף שערכה הארמיה התמישית, בפיקוד גנרל מרק קלרק — שמסיבות הקרב חייבוני לקים שליטה אישית וגמרצת, על יחידה קטנה — בקו החזית.

הקרב התנהל בבוסתן ירדק להפליא, והעצים בחלקם עוד עמדו בפריחתם. היה שם עשב המתרומם לגובה הברכים ואף עד לגובה המתנים, שהיה די בו לשמש מסתור לחייל-רגלים שנחפרס. היה זה בוקר שטוף-שמש וגחמד, יום נאה לחיות בו ויום טוב למות בו.

נחפוזי קדימה ובפתאומיות מפתיעה מצאתי עצמי באותה בדידות שאינה נשכחת לעולם של קר-חזית קדמי-ביתר. חיילי האויב היו חוסכים בתחמושתם — דבר שהיה יכול להטעות. לפי קולות הקרב יכולת לחשוב שרק אנשים-מספר מעורבים בו; אבל רוחב גורת-החזית עליה הגנו אלה, שמש הוכחה משכנעת, כי חיילים גרמנים למאות מוכנים שם להתנגד לי התקדמותנו.

נעתי בזהירות בין העצים, כשהנני רץ וזוחל חליפות ומנסה לברר לעצמי את תמונתה של הבעיה הטקטית. כעבור שניות אחדות בלבד, כפי שנראה לי אז, כבר נמצאתי עם מחלקת רובאים היורים מסוללת-הגדה של תעלת-השקאה. חייל צעיר הסביר לי מיד שלא נמצא לפנייהם איש זולת האויב. לויטננט

אש ותנועה — בכוח שנים אלה תקודס ההתקפה

זו ולא להתנתק ממנה — להשען עליה כמעט עד לכניסה לתחומה" — הוא הדבר המקנה במסיבות האלו את מידת הבטחון הרבה. אכן, במסיבות-קרב רבות יעמוד לו לחייל-הרגלי מקור סיוע אחד בלבד — מכלי נשקה של הפלוגה עצמה ובראש וראשונה מן הרובים.

במהלכו של בצוע מתודי — צעד אחר צעד — של תרגיל של קרב להסתערות, ניתנת לחיילים שתורם הוא לחפות על התקדמות חבריהם, הזדמנות — לבחון-ולהעריך את הקרקע שבחזיתם; כך שכל אחת מעמדות-הירי אשר יבחרו בהן בזו אחר זו בעת ההתקדמות — עשויה תהיה להעניק מחפה ליורה גופו ומיטב האפשרות לירות אש-מכוונת על האויב — או על נקודות הנראות כעולות-ביותר להכיל אויב מוסתר. עצמת-אש מרוכזת מאלצת את האויב לבקש מחסה. תשלובת של אש-ותנועה של הכלל משלימה את מעגל פעוליו של כל פרט במהלכה של התקדמות.

באמצעות האינסיטיבטים, תרגולות חוזרות ונש-נות והתנסות, אפשר ללמד חיילים — מהם הדברים להם מצפים מהם במסיבות-קרב. מראה מפקדם המזנק אל עמדה הקרובה יותר לאויב, אות חפז, או ציון המגמה ע"י הנפ"ד, הצבעה, ירית כדורים-נותבים או רימוני-רובה — ערכם שווה לזה של

מתוכננות, שתכליתן להנחות את פעולות החיילים באותו אזור-קרב-קדמי, בו רעש-הקרב והמולתו מג-בילים את השימוש באמצעי-השליטה הרגילים. אזור-קרב-קדומני זה, הוא המקום בו מוכרחים חיילים להגיב אינסטינקטיבית ונכונה, במסיבות בהן תלויה תוצאת הקרב בזמנתו של הפרט. כל מי שיביא בחשבון את משך-זמן-האמונים המוקצה לתמרוני הפלוגה, הגדוד, הרגימנט והדיביוזיה, יכיר ביתר-קלות בצורך שבאימון מפורט חוזר ומשנן באותם המעשים במדויק שידרשו מחייל בשלב זה של הקרב. לגבי יחידות גדולות, הרי "חזרות" אלו הן אותו דבר אשר הנה תרגולת-קרב של הסתערות לגבי הכיתה או המחלקה.

תכליתיה של תרגולת-קרב

אמר מי שאמר, כי בתוצאות הקרב מכריעים שרידיהן של היחידות שהוטלו לקרב בראשיתו. לבטח נכון הדבר, וכל מפקד בכיר יודע, כי תוצאות של כל קרב תלויה בביצוע מוצלח של משימות ע"י לויטנטים, סמלים וטוראים. לכן קיים צורך בולט לעין בחזרות ותרגולות-מתוכננות העוסקות בכל סוג של קרב-במהדוק שאפשר להעלותו בדמיון.

לפיכך תכליתה של תרגולת-הקרב להסתערות נובעת מן הצורך להתוות ולהקנות אותו אימון הדרוש כדי להחזיר בטחון עצמי, יומה אישית והתנהגות תוקפנית אשר חייבים לגלות החייל-הפרט ומפקד היחידה-הקטנה, כאשר מסיבות הקרב-במהדוק מונות עות מפקדי כיתות ומחלקות מלכת — במידה ההולמת את הצורך — פקודות בקול, או אותות-ידים ניתנים להבחנה.

בתרגולת-הקרב להסתערות ניתן להשתמש בלו-חמה מכל סוג — לוחמה-אטומית או "לוחמה מן הסוג הרגיל". אולם כל חכשל כאן במקח-טעות: — תרגולת היא זו. זו היא תרגולת שמטרתה להשיג כושר בלחמת-צנת. לוחמת-קרקע אינה דומה לאותו קרב-אווירי נוסח התמודדות "אנשי-ביניים" (* שהוא המצמיח אלופי-קרב-אווירי. בקרב-הקרקע יחידות הן שמבצעות את הלחימה האמיתית: — חיילים-פרטים אפשר וברגעים מסוימים יהיה ביכולתם "לשאת על שכמם" יחידות קטנות; אולם הצנת יותר מן היחיד, הוא המשיג את ההצלחה. אך עם זאת באם רוצים אנו שהצנת השגיישיג את ההצלחה חייב החייל-הפרט לדעת את תפקידו של כל איש המצוי בצידו — ולסמוך על מאמציהם של אלה.

הדברים הכתובים כאן נועדו לומר לחיילים ול-יחידות קטנות כיצד להגיע לידי עבודת-צנת.

אדוארד המפטון זחל אלי ואמר לי שהוא המפקד כאן. האימון הטרום-קרבי של הרגימנט לא כלל את ההדרכה נוסח-צנת, אשר במסיבות מעין אלו חייבה יומת-הפרט האנשים היו אמיצים-דים, אבל לא ידעו בדיוק מה נחבץ מהם. הכל נצמדו לקרקע והמתינו. להזדקף ולהוציא פקודות — כמוהם היה כהתאבדות. צעקתי לרובאים שבסמוך שינועו קדימה בזניקות קצרות; ומאוחר מדי הכרתי בעובדה שלא היה זה כלל מקום היאה למפקד רגימנט. לא יכלתי לעשות הרבה בעמדה זאת כדי להשפיע על הקרב בכללותו. נמצאתי בקו החזית ובינתיים היה עלי לשמש כמפקד מחלקה בין אם מצא הדבר חן בעיני, ובין אם לא. הוספתי לקרוא לחיילים שבקרבת כי יוסיפו לקלוז אל כל נקודה, אשר יחשבו כי האויב עלול להיות מוסתר בה, והמשכנו להתקדם אטית, עקב בצד אגודל, מודרכים ע"י קול היריות מרובי האויב. כאשר אצתי לאחד השטחים הפתוחים כמאמץ לעודד את התנועה קדימה, נחכו לפתע כדורי מקלע ופלחו את העלים והרשא סביבי. המקרה או ההשגחה העליונה הצילו את חיי. נפלתי לתוך תעלת-השקאה שנותרה מעיני בגלל העשב הגבוה שעל שפתותיה. אש האויב שטפה-עברה מעלי. זחלתי על גחוני אל קבוצת עצים שנראתה לי כמקום מבטחים...

התקדמותנו נמשכה לאיטה. מדי פעם היו נפגעים מפקדי כיתות וסגניהם, אשר התאמצו להוביל את האנשים קדימה. לפתע טירטר דרך הפרנס מאחור והגיע עדיני סנק-בינוני. זה היה אותו סיוע-ארטילרי ישרי לו היו הרובאים זקוקים כל כך. היה זה הגורם המכריע בקרב זה. מקץ דקות מספר, יכולתי לראות וגל-לבן מתנופף מן הצד של העמדה הגרמנית המופנה אלינו וקליעי מקלע חדלו מפגוע בשריון-הטנק ולגתו ממנו. קראתי "הפסק-אש" במיטב קול הפקודות שלי, מימי כיכר-המסדרים. ששה-עשר שבויים נפחדים כדבעי כאו במרוצה במרד הגבעה, יליהם מורמות גבוה מעל ראשיהם. מאה ועשרה שבויים נלקחו בטרם נסתיים סופית הקרב.

בין אלה שנהרגו באותו בוקר שטוף שמש נמצאו שלושה קצינים וששה מפקדי כיתות משל אותו גדוד ברגימנט שלי. נטלתי את הפיקוד על רגימנט הרגלים ה-350 רק שבוע אחד בטרם החל מסע-ההתקדמות על רומא. בעיתות ההפוגה שבאו בעקבות מסע-מלחמה זה וכן בעקבות מסע-המלחמה שלאחריו, הקדשנו את מסיבומם הזמן שיכולנו להקדיש — לאימונים לפיתוח פעולת קרב "נוסח-צנת", עלימנת שכל איש ידע מה יתבע ממנו כאשר ימצא תחת אש-אויב מכוונת.

התאור הקצר שבדוגמה הג'ל מנסיונו של המחבר, משקף את הנמוקים לזכות עריכת תרגולות-שינון

(*) איש-ביניים — מתמודד-יחיד היוצא אל שטח-ההפקר, שבין שתי מחנות. עלימנת להתמודד ביריב דומה ממחנה-האויב (והנה איש-הביניים עולה גלית הפלשתי שמו" — שמואל א', פרק י"ז, פסוק כ"ג). — המער.